

נאפס יהודי: יש לו השפעות היפנוטיות, במיוחד בהפחתה

העולם הזה ממשיך להאיד את סוגיית הלגיטימיות של השימוש בחשיש ובמריחואנה. בשני הכרעים הקודמים בסידרה, תחת הכותרת „נאפס יהודי“, הדגשנו את מידת התובענה, הבאנו מונולוגים של מעשנים, ושוחחנו עם אישי ציבור, הקוראים ללגיטימציה של הסמים הרעים. למדענים ברור כי הנזק מאלכוהול ומעישון סיגריות גדול מהנזק שבשימוש בסמים הרעים, שלא לדבר על כך שהם גם ממכרים כחות. השבוע — היבטים נוספים וחדשים

כתביד מ"מ 1464 מספר על המשורר עלי כדמאכי, שביקר בכגראר את אהרן אלדין מוחמר שהיה חולה במחלת הנפילה, ונתן לו חשיש כתרופה. זה ריפא אותו לחלוטין, אבל הוא לא יכול היה להפסיק עוד את השימוש בתרופה מאו.

השימוש בחשיש כחברה הערבית, כאן כן עתה, נפוץ ביותר למרות האיסור עליו. **הדרו**

בכתבים ההודיים העתיקים מוזכר צמח הקנאביס כהקשר עם האלים ההודיים הקרוי מים. האל שיווא הוא שכביכול הביא את הצמח, המתואר כעשב (גראס) באנגלית מתאר מריחואנה) קרוש, ואת הבאנג (כינוי עגה לצורת עישון), משקה מצמח הקנאביס. השימוש בצמח התחיל בטכסים דתיים שונים בחלק קטן של הודו. הצמח השימושי בו הובא להודו על ידי בני שבט עתיק, ולאט לאט נפוץ השימוש בו בכל רחבי הודו.

השתמשו בתערובת המבוססת על צמח זה קנאביס כתוספת למשקה, כדי להרחיק השפעת רעות.

בין המוסלמים בהודו היה לצמח שימוש כמרפא למחלת האסטמה.

בהודו רווח מאוד השימוש בקנאביס כמעורר תיאבון, וכתרופה למחלות שונות הקשורות במערכת העצבים. לעיתים השתמשו בקנאביס בשימוש חיצוני או כבליעה גם כדי רופה לעוויתות, לכאבי ראש, להיסטריה, לכולירה ולרזונטריה וגם לקרחת השתח, לברונכיטי, לשיעול, לכאבי שיניים, אבל בעיקר להקלת כאבים בעת לידה וניתוחים.

פרס
בפרס השתמשו בצמח הקנאביס בעיקר בטכסים דתיים. השימוש הרפואי בקנאביס לא היה רווח בפרס.

סין
הקנאביס היה מומלץ, ביחד עם עשבים אחרים, לטיפול בכאבים ראומטיים, בהפרעות במערכת הרבייה הנשית, בפזיורגנפס, במריחואנה, למרות שיש עדויות ששימוש יתר עלול לגרום לראיית השטן.

לגוי שהשתמש בהרכב מסויים של הקנאביס כחומר הרדמה לניתוחים. הסינים היו מודעים להשפעתו הכפולה של הקנאביס — על הגוף ועל הנפש. בספר מן המאה העשירית נאמר: „בקנאביס משתמשים למחלות ולפציעות. הוא מנקה את הרם, מריד את החום, פותר בעיות ראומטיים. אם נלקח בכמויות גדולות, יכול לגרום להזיות. יכול לגרום למשתמש מגע עם רוחות.“

נעשה בקנאבוס שימוש כפיתרון לבעיות עיכול, לריפוי פצעים, לטיפול בבעיות עור, נגד נשירת שיער ובטיפול בדומם יתר של נשים בעיקבות לידה.

ההשפעות המעוררות של צמח הקנאביס לא התאימו לאופי הסיני, לפילוסופיה הסינית, למסורת ולדרכי המחשבה. השימוש בקנאביס יכול היה לבייש את המשתמש ומישפחתו, עקב תופעת ההלואי שלו. למרות שהכירו בסגולותיו הרפואיות לא נטו הסינים להשתמש בקנאביס ובתוצריו.

מערב אירופה וצפון אמריקה במאה ה-19 ותחילת המאה ה-20.
בעשור בקנאבוס שימוש כפיתרון לא היה לקנאביס שימוש כסם באירופה. חיילי נפוליון הביאו ממזרחים סיפורים על „גן העדן של החשיש“, שהושג בקלות, והשתקבל על ידי עישון באמצעות נרגילה, או על ידי אכילתו בתוך מאכלים מתוקים. הסיפורים

נתוני המישטרה

544 חשודים בעבירות סמים נעצרו על ידי המישטרה במהלך חודש נובמבר. בפעילות המישטרה, במהלך חודש נובמבר, תפסה המישטרה כ-11 ק"ג הרואין, כ-79 ק"ג חשיש וכ-27 בקבוקי מתאדון. בחודשים יולי-אוקטובר שנה זו נלכדו יחידות המישטרה ברחביה ארץ כ-35 ק"ג סם מסוג הרואין, כ-3 ק"ג סם מסוג קוקאין, כ-160 ק"ג חשיש וכ-207 בקבוקי מתאדון. 2489 חשודים נעצרו במהלך חודש קופה יולי-אוקטובר בחשד לעבירות סמים.

לא היו מודעים לשימוש הרפואי והאחר של הקנאביס. היו אז קשרים עמוקים בין מצריים ליהודה, וגם בין האשורים לתושבי יהודה. בכל המקומות האלה היה שימוש נפוץ בקנאביס.

אחת ההנחות לחוסר איזכורו של הקנאביס בתנ"ך הוא הקשר בינו לבין התרבות האשורית והניסיון להינתק ממנה ומסמלי פגאניות אחרים.

יוון ורומא הקדומות
לקנאביס היה שימוש בייצור טכסטיל, וביוון היה לו שימוש גם ברפואה: תערובת של קנאביס, אפר ודבש לריפוי הגב התחתון. למרבה ההפתעה לא היו היוונים והרומים מודעים להשפעתו של הקנאביס על הנפש ולשימוש הפסיכולוגי שלו. אולם קיימים תיאורים של הקנאביס המשמש בתערובת לטייפל בכאבי ראונים, ככדויות קור ואף בכאבי שיניים.

המאה ה-19
יש עדויות שנעשה בקנאביס שימוש לריפוי תחלואי קיבה, להקלת כאבים, לריפוי פצעים ולטיפול בכאבי ראש.

החברה הערבית בימי הביניים
אין כמעט כל איזכור של הקנאביס בספרים הערביים. גם ההתייחסות אליו כתרופה היא בערכו מוגבל.

אפילו נגד נשירת שיער

בתערובות שונות והוסיפו אותם לאמכטיות רפואיות. הוסיפו את התערובת לעיתים למשקה או למאכל והיא היתה טובה גם לריפוי דיכאון, איך אונות (אימפוטנציה), אכנים בכליות, וכן שימשה גם לכישוף.

מעניין לציין, שהמילה „חרמום“ מופיעה בהקשר לקנאביס. שורש המילה נמצא במונח השמי חרם, ויתכן שכך יש רמז לכך שהשימוש בצמח הורשה רק למנהיגים דתיים ולרוב פאים והיה אסור על האחרים, אבל להשערה זו אין הוכחות.

מצריים העתיקה
במצריים העתיקה נעשה בקנאביס שימוש על ידי הוספתו או בליעתו כתרופה שנועדה ל„אמהות ולילדים“. ביחוד כדי למנוע שטפי דם בעת הלידה. ביחד עם צמחים אחרים השתמשו בו כתרופה למחלות עיניים וכתחילת כושות לפצעים חיצוניים. הקנאביס היה קרוב לוודאי, ידוע מאוד והשימוש בו היה נפוץ ביותר. גם כאן נעשה בו שימוש בטכסים דתיים.

יהודה
אין הוכחה ברורה לשימוש בקנאביס בצר"ה כלשהי ביהודה הקדומה, למרות שיש חוקרים הטוענים שהצמח קנה הברוס, המוד כר בתנ"ך, היה בעצם קנאביס. בקנה הברוס השתמשו באופן קבוע כקטורת למיקרש. יש חוקרים הסוברים כי רבים מסיפורי התנ"ך — כמו יונתן השובר טאבו, או שאול המשנה את אישיותו — קרו בעיקבות שימוש בחשיש. להשערות אלה אין הוכחות חותכות, למרות שקשה להאמין שהיהודים הקדומים

הקנאביס היה אחד הצמחים הראשונים שהאדם עשה בהם שימוש למטרות תזונה, רפואה, וחומר עזר בטכסים דתיים שונים. רבים חקרו במהלך השנים את ההיסטוריה של צמח הקנאביס, שממנו מפקים את סם החשיש והמריחואנה. מחקרים רבים נכתבו על כך, ובהם עדויות מן ההיסטוריה הקדומה במאות של לפני הספירה ועד ימינו אלה. הד"ר רפאל משולם מן האוניברסיטה העברית בירושלים כתב פרק ארוך באנגלית, ש"כותרתו: „הקנאביס בשימוש רפואי“, ובו הוא מסתמך על מאמרים רבים שנכתבו ברחבי העולם.

העולם הזה מביא את עיקרי המאמר. **אשור**

באשור היו לקנאביס כמה שמות, רובם קשורים למונח „אזולו“ (לערבב). השומרים השתמשו במושג „אזאלה“, שמקורו עתיק מאוד. לקראת סוף המאה ה-8 לפני הספירה אפשר היה למצוא בפעם הראשונה את השם מוש כמילה „קנאבו“. הצמח היה ידוע כסם שלוקח את המחשבה הרחק. נודע לו שימוש רפואי באופנים שונים. אחד מהם היה בשרי מוש חיצוני — כתחבושת על חבורות ופצעים.

הורעים שימשו כקמע נגד עיין הרע. אזולו הורכב גם בהקשר למושג „יד הרוח“, כשהכוונה היתה למחלה בלתי ידועה. את החומר האפיו נהוג היה להוסיף למי האמכט, ולטבול בו לשם ריפוי מחלות וכאבי רגליים.

בארי צמח הקנאביס השתמשו לריפוי טרשת העורקים. לריפוי דיכאון השתמשו בורעים מרוסקים

מיקום כבוד

אותו החוק גם העלה את תיקרת הקנס פי 25 מהקנס המכסימלי, שהוא כיום 67 אלף ש"ח. על פי אותו התיקון ניתן לחלט רכוש של סוחרים סמים.

ברור שלא כל משתמש בחשיש הנתפס בפעם הראשונה יזכה בעונש המכסימלי. יש לו סיכוי טוב לצאת בעונש קל, אבל זוהי התייחסות פרטית, לכל מיקרה לגופו. בפרקליטות ובמישטרה אין כל הוראות מיוחדות לנהוג אחרת בצרכני חשיש מאשר בסוחרים, והם עומדים לדין ככל היתר, ונענשים לפי חומרת מעשיהם.

ההבדל היחיד הוא בחוקה המישפטית, האומרת כי כמות מעל ל-15 גרם חשיש אינה לשימוש עצמי, ועל הנאשם להוכיח כי אמנם היתה לשימוש שלו בלבד. בעוד שבסמים קשים, כמו הרואין וקוקאין, כמות הסם שאינה לשימוש עצמי פחותה מגרם אחד. עם זאת, נהוג להניח תביעות על החזקת חשיש בכמות שמתחת לקילוגרם אחד לביתי מישפט שלום, שם צמיו הנאשם לעונש קל יותר. בפרקליטות ובמישטרה אין כל סטטיסטיקה על עונשים שניתנו בגין סמים.

אם מישו מצרכני חשיש חושב שיוכה בבית המישפט בהתחשבות, מפני שהחשיש הוא סם רך, הרי הוא טועה מאוד. החוק הפלילי אינו מבחין כלל בין חשיש לסמים קשים. להיפך, אולי בגלל זמינותו, ותיקנותו ומחירו הנמוך של החשיש, הוא זכה במקום כבוד, והוא פותח את רשימת הסמים האסורים.

וכך נאמר בתוספת הראשונה ל.ב.קודת הסמים תשל"ג (נוסח חדש):
„קנבוס הודי
„קנאביס טאיבה ל.
שרף של קנאביס טאיבה, הידוע גם בשם חשיש.“
אחריו ברשימה מופיעים כל יתר הסמים האסורים על פי החוק.

באחרונה הוגדל העונש על החזקת סמים, הכנתם, הפקתם, ושימוש בהם שלא לצריכה עצמית, מ-15 ל-20 שנות מאסר. החשיש אינו שונה מן שאר.